

Povești și povestiri bilingve

Experiența la care vă invită această colecție va fi de două ori fructuoasă: familiarizarea cu limba engleză, franceză, germană, italiană, etc. și lectura în original a unor capodopere ale literaturii universale.

EDITURA PARALELA 45

Selecție din Josef Haltrich, *Sächsische Volksmärchen aus Siebenbürgen*, Kriterion Verlag (Editura Kriterion),
Bukarest, 1971

Editor: Călin Vlasie

Coordonator al colecției: Mihaela Pogonici

Redactor: Ioan Es. Pop

DTP: Stelian Bigan

Coperta colecției: Ionuț Broșțianu

Prepress: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HALTRICH, JOSEF

Sächsische Volksmärchen - Basme populare săsești. / Josef Haltrich ;
trad. de Laura Mihăileasa ; il. de Eduard Ilie. - Pitești : Paralela 45, 2015
2 vol.

ISBN 978-973-47-1356-1

Vol. 1. - ISBN 978-973-47-1357-8

I. Mihăileasa, Laura (trad.)

821.112.2-93-34=135.1

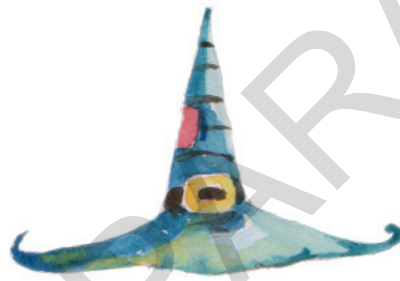
Copyright © Editura Paralela 45, 2015, pentru prezenta ediție.

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,

iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

JOSEF HALTRICH

Sächsische Volksmärchen
Basme populare săsești

Volumul I

În românește de Laura Mihăileasa

Ilustrații de Eduard Ilie

Acesta scoase din sacul său un fluier și i-l dăruie mezinului, pentru că fusese așa de prietenos și împărțise mâncarea cu el, iar păsărelele cântară în urma lui:

— Domnul să te răsplătească!

După ce merse o bună bucată de drum, îi ieși în cale și lui bătrânul la care slujiseră frații săi.

— Încotro mergi, feciorule?

— Aș vrea să mă tocmesc argat și să câștig ceva, să-i răsplătesc pe sărmanii mei părinți, care au făcut atâtea pentru mine.

— Poți să intri în slujba mea un an, dacă ești credincios și muncitor.

Mezinul promise că așa va fi, iar bătrânul îl tocmi, îl duse la turma sa de oi și îi spuse:

— Paște-mi oile și ai grijă de ele, să le meargă bine și să nu mă aleg cu vreo pagubă!

Tânărul se dovedii supus și harnic, așa cum făgăduise. Mâna turma mereu spre cele mai bune pășuni și adăpa oile la timp, iar dacă vreo oaie se depărta și se rătăcea, mergea să o caute și o aducea înapoi cu ajutorul câinilor. Când toate oile erau sătule și se odihneau la soare, se așeza și el să-și tragă sufletul, iar câinii credincioși stăteau lângă el. Atunci își lua fluierul și cânta atât de înduioșător, încât păsările care veneau să adune de prin tufișurile cu spini lână pentru cuiburile lor se opreau și ascultau o vreme, iar în cele din urmă începeau să cânte și ele împreună cu tânărul. Mezinului îi plăcea atât de mult să le audă, încât cânta din ce în ce mai des, iar oile rumegau liniștite, câinii îl priveau cu ochi supuși și nu lătrau, cum fac alți câini când aud muzică, ci stăteau liniștiți și ciuleau urechile. Când nu mai era iarbă pe o pășune, tânărul pornea cu turma sa mai departe și așa colindă aproape tot muntele.

Într-o zi, pe o culme, zări o biserică mare umbrită de arbuști, pe care nu o mai văzuse până atunci. Se apropie și văzu că toate ușile erau deschise. Biserica era atât de curată și de frumoasă, încât, de uimire, tânărul rămase mult timp în ușă, apoi intră în liniște și cu pași mărunți. În biserică nu era niciun preot și nu se vedea nimeni altcineva. Totul era cuprins de o pace desăvârșită. Când păși în fața altarului, văzu deasupra crucii Mântuitorului o pasăre. Pasărea coborî în zbor pe umărul lui drept și cântă:

— Domnul este cu tine!, după care zbură înapoi la locul ei, dar cântecul său dulce răsună mai departe în inima tânărului.

Se întoarse la turma sa și-și mână oile la păscut. Atunci, stăpânul oilor veni la el și îi spuse cu voce prietenoasă:

— Anul s-a încheiat și mi-ai slujit cu credință, văd asta după turma mea. Vino și ia-ți plata pe care o meriți!

Es war dem Jungen sehr leid, daß er sich von der lieben Herde und der schönen Gegend trennen sollte, und es schien ihm fast unmöglich, daß schon ein Jahr vergangen. Er hätte gern ein zweites Jahr und noch länger dem guten Manne gedient; allein da dachte er an seine armen Eltern, und so wünschte er, diese bald zu sehen und zu erfreuen. Sein Herr führte ihn nun auch in die Kammer, wo die Geldsäcke standen, und hieß ihn einen Sack sich auswählen. Das Gold und Silber blendete den Jungen nicht; er sagte gleich: „Den Sack mit dem Kupfergeld möcht' ich wohl nehmen, obgleich ich ihn auch nicht verdient habe, nur um meinen armen Eltern helfen zu können!“ – „Du sollst ihn haben, mein lieber Junge, und obendrein auch die beiden andern Säcke; kehre nur heim; ich schicke dir bald einen Wagen mit den Schätzen nach!“ Da nahm der Junge seinen Wanderstab und zog heimwärts. Als er auf dem Berge angelangt war, wo er mit dem alten Bettler und den Vögeln seinen Aschenkuchen verzehrt hatte, ruhte er wieder ein wenig aus; aber jetzt hatte er keinen Hunger. Er nahm sein Pfeifchen und spielte so lieblich, daß die Vögel, die er früher gespeist hatte, herbeiflogen, horchten und laut mit dareinsangen.

Darauf zog er weiter und war in kurzem zu Hause und erzählte nun seinen Eltern von den Wunderdingen, die er gesehen und erlebt, und von den Schätzen, die ihm der alte Mann bald nachschicken werde. Seine beiden Brüder, die in der letzten Zeit ihren armen Vater durch ihre Faulheit und Bosheit in große Not gebracht hatten, hörten das alles mit an, fingen darauf an zu lachen und zu spotten: „Wir haben wenigstens jeder nur einen Sack voll Sand heimgebracht; du aber wirst nun gewiß eine ganze Fuhre Asche erhalten; es ist auch ganz recht, warum wärest du sonst der Aschenputtel!“ Er aber kehrte sich nicht an den Spott und war in seinem Herzen überzeugt, daß sein Glück wahr sei. Nur einmal hörte man, daß ein Wagen vor dem Hause halte; sie gingen gleich alle hinaus; kein Mensch war beim Wagen; an der Seite des Wagens stand aber mit großen Goldbuchstaben: „Wagen und Gespann und die drei Säcke mit dem Gold, Silber und Kupfer schickt der alte Mann seinem treuen Hirten, der ihn zuerst als Bettler so freundlich gespeist, der ihm dann seine Schafe wohl geweidet und besorgt und auch seiner lieben Vögel sich erbarmt hat!“ Der Junge trieb nun den Wagen in den Hof und lud die Säcke ab; da war die Freude des Aschenputtels und seines Vaters und seiner Mutter unermesslich. Diese bereuten es nun und schämten sich, daß sie ihren Jüngsten nicht so wie die altern Söhne geliebt hatten und baten ihn um Verzeihung. Er aber sprach:

Inhalt

<i>Sächsische Volksmärchen aus Siebenbürgen</i>	4
Die beiden Goldkinder	14
Die drei Rotbärte	24
Der gerechte Lohn	30
Die Schwanenfrau	44
Der seltsame Vogel.....	54
Das Hirsekorn.....	66
Goldhaar	72
Unser Herrgott und der Kirchenvater	84
Der Wunderbaum	86
Der starke Hans	98
Die beiden Mädchen und die Hexe	112
Die Geschenke der Schönen.....	120
Die versteckte Königstochter	126
Lügenwette.....	136
Die törichte Liese	140

Cuprins

<i>Basme populare săsești din Transilvania</i>	5
Copiii cu părul de aur	15
Bărbile Roșii.....	25
După faptă, și răsplată	31
Lebăda fermecată.....	45
Pasărea măiastră	55
Bobul de mei	67
Plete-de-Aur	73
Bunul Dumnezeu și paracliserul	85
Copacul fermecat	87
Hans cel puternic	99
Cele două fete și vrăjitoarea	113
Darul zânelor	121
Prințesa ascunsă.....	127
La întrecere cu minciuni	137
Liza cea neghioabă.....	141